

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069556944.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

↪ Allerede i October havde nu et pludseligt koldt og haardt Veir afløst en usædvanlig varm Sommer. Jeg havde lagt Mærke til, at mine smaa Dreng endnu bare deres tynde Sommerklæder, og havde flere Gange leveret Lise nogle Penge til at anskaffe dem noget af det nødvendigste Vintertøi. Da jeg en Aften, som sædvanlig, kom ud til dem, [40](#) fandt jeg dem begge meget forkjølede. Min Fredrik gik med tynde forrevne Strømper i Skoe, der neppe fortjente dette Navn. Paa mine Erindringer i denne Henseende, svarede Lise: »Aa Kjellingeri! Det er ikke værdt at vænne dem saa flint De kan jo blive inde i den varme Stue, men Fredrik, han render ud og ind, den lede Dreng! Der er ikke Raad til at give de Unger Klæder, for den usle Smule, jeg faaer af Dig!« - I denne Tone talte Lise nu altid til mig. Hendes fordums Omsorg for Børnene var ogsaa ganske aftagen; især syntes det, som om hendes Kjærlighed til den lille Fredrik var aldeles gaaet over fra ham til den yngre Broder. Min lille Yndling leed ofte Uret Det forekom mig, som hans naturlige Munterhed tog af. Dette var en af mine bittreste. Sorger. Det var midt i Maaneden. Min Kasse var i en meget slet Tilstand, og kunde i de første fjorten Dage ingen Tilvæxt vente. Jeg maatte altsaa mod min Villie optage en Maaned forud i en Skole hvori jeg var Lærer, og ilede næste Formiddag ud til Lise, for at overgive det Meeste af denne vistnok ikke betydelige Sum i hendes Hænder, paa det Børnene endnu samme Dag kunde faae den nødvendigste Bedækning mod den kolde Aarstid. Da jeg nu samme Aften kom igjen, studsede jeg ikke lidet ved det Syn, som Værelset frembød Ved Bordet sad Marthe og sov. Ved Siden af hende stod et Lys i en smudsig sort Flaske, og brændte med en lang Tane. Ved dets døsiges Skin saae hendes modbydelige Ansigt ganske ud som det fordreiede Physiognomie af en Hex. Værelset var ganske koldt og næsten mørkt Jeg hørte nu en sagte Stemme, som hviskede: »Fader! Fader!« - og see! i en Krog paa Gulvet sad mine to stakkels Børn, tæt klyngede til hinanden, som smaa Fugle i Reden, skjælvende af Kulde og forgrædte. - Fredrik holdt den lille Broders Fødder i sit Skjød, og havde bedækket dem med sin Kjole, som han havde foldet over dem, og derved mere blottet sine egne slet bedækkede Been. »Kom hen til os, Fader!« sagde han: »Jeg sidder her og varmer den stakkels Johannes, saa godt jeg kan.« Med blødende Hjerte fløi jeg hen til dem. Nu vaagnede Marthe, og rokkede hen til os. »Madamen er gaaet paa Comedie,« sagde hun, »med Styrmands-Enken herinde. Hun havde faaet to Billetter af Capitainen, som holder hende, som De nok veed, og saa bad hun Deres Madame med sig.« - Denne Styrmands-Enke var et Fruentimmer, som boede i Huset, og med hvem Lise havde stiftet Venskab. Det var en Person af tvetydige Sæder, sladderagtig og paatrængende, men huuslig, ordentlig og tjenstagtig, saa hendes Omgang med Lise, [41](#) saaledes som Omstændighederne nu engang vare, forekom mig altid meget taaleligere end Marthes og de andre Veninders. - Jeg befalede Marthe at gjøre Ild paa Skorstenen, koge Vand og lægge i Kakkellovnen, hvorpaa jeg ilede til den nærmeste Urtebod, købte Thee og Sukker, fik et andet Sted noget Brød, skyndte mig hjem til mine Smaa, tog dem hver paa sit Knæ, varmede deres smaa Fødder i mit Skjød, lavede varm Thee til dem, og vederqvægede dem, saa godt jeg kunde. Den lille Johannes bragte jeg selv tilsengs. Fredrik befandt sig alt for vel til at ville gaae til Ro. Under disse Omstændigheder oplivedes et Ønske hos mig, om hvilket mine Tanker længe havde dreiet sig. Jeg havde hændelsesviis erfaret, at en agtværdig Præstefamilie i en af Provindserne vilde modtage et Fruentimmer i Kost, for en meget billig Betaling. Inderligen ønskede jeg paa denne Maade at fjerne Lise, og udrykke mig af dette Forhold. Kun vidste jeg ikke, hvorledes jeg uden Haardhed kunde foreslaae hende at skille sig fra Børnene; thi disse vilde jeg for ingen Priis overlade hende; jeg følte hvert Øieblik, at de baade legemligt og aandeligt bleve meer end forsømte hos hende. Jeg beregnede nu hvad jeg ofte havde overtænkt, at jeg med noget Held og med megen Selvfornægtelse kunde bestride de Udgifter, som under en saadan forandret Leveplan gjordes nødvendige.